

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א  
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים  
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים  
כֶּרֶךְ י"ד - חֲלָק ג'

קוֹנְטֵרְס 393

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת  
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"  
אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

## בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

העולם מכין עצמו לגאלה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי". ובזכות מצוי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בהר תרומה קכ"ח): –

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שזה נעשה על ידי הפצת הוהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה – כופה את מלכות הרשעה. – עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. – מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. – זוכה לעשירות בעולם הזה. – זוכה לעולם הבא. – אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. – נכנס לשנים עשר שערי גן עדן – ואין מוחה בידו. – משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. – הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כלם להקדוש ברוך הוא. – הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלוים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר – ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מצוי הרבים:

## המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב), וזה לשון קדשו: מבאר בהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב), שהוא זכאה בעי למרדך בתר חיבא" וכו'.

כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה בן הוא ממש... בן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס. (אור נקר, שער א' סימן ה')

ה. ובספר הזהר ריש פרשת תרומה (קכ"ח ע"ב) הגדיל לספר בשבח מצוה זו ואמר, זכאה בעי למרדך בתר חיבא ולמקני ליה באגר שלים וכו' ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

[מי שהוא זכאי, צריך לרדף אחר האנשים החיבים] בגין דיתשב ליה כאלו הוא ברא ליה ודא איהו שבחא דיתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו' ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום (ועיי' ש' בד' קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושא'ל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מישורים מזלאטשוב, מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו רבי איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו **שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה**

דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מכלא וכו', ועל דא כתיב באהרן (מלאכי פרק ב') ורבים השיב מעון, וכתוב (שם) בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו', ואיהו אסתלק בשלשה סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, ועל האי בר נש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בנין לבנוי, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי ועאל בתליסר תרעי ולית מאן דימחי בדיקה, ועליה כתיב (תהלים קי"ב ב') גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח בחשך אור לישרים. כדן מלכא קדישא בריך לדיוקנא דההוא בר נש בכל ברכאן דברין לאברהם כד עבד נפשי דחיביא וכו' ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר נש אחרא. ואלמלא הוּו ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקא וזכאן בגינייהו, הוּו אזלי אבתרייהו ורדפי כמאן דרדפי בתר חיין וכו':

[תרגום - בספר הזהר תחלת פרשת תרומה אמר זכאי צריך לרדף אחר אנשים חייבים ולקנות אותם בשכר שלם וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועל זה הוא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, ורבים השיב מעון. וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום, ואותו בן אדם מתעלה בשלשה עליות מה שלא עולה בן אדם אחר. ועל בן אדם זה כתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום וזכה לראות בנין לבניו וזכה בעוה"ז וזכה לעוה"ב, ועולה בשלש עשרה שגרים ואין מי שימחה בידו ועליו כתוב גבור בארץ יהיה זרעו. הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד זרח בחשך אור לישרים, כאשר המלך הקדוש מברך לדיוקן של אותו בן אדם מברך אותו בכל הנרכות שברך לאברהם כאשר עשה נפשות לחיבים, והוא עולה לשבעים עולמות גלגלים שלא זכה בהם בן אדם אחר, ואלו היו יודעים בני אדם כמה תועלת וזכות נמשך לצדיקים וזוכים בעבורם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים]:

עֲלֶאָה, דְּקָא מִתְחַבְּרָא בְּשָׂמָא דָא, דְּאֵלִין אֲתוּן.  
 בְּגִין דְּאָף עַל גַּב דְּאֵלִין אֲתוּן דְּשָׂמָא קְדִישָׁא,  
 הָאִי אִיהוּ שְׂמָא דְּאֲתַבְּלִיל לְתַתָּא, בְּגִין דְּרִזָּא דָא  
 אֲתַבְּלִיל לְעֵילָא, וְאֲתַבְּלִיל לְתַתָּא, וְכַד אֲתַבְּלִיל  
 לְתַתָּא, אֵלִין אֲתוּן סְלִקִין לְקַבְּלָהּ לְאֵת חַד (ד"א)  
 דְּהָא מִהֵוּא אֵת אֲתַנְּוּ אֵלִין אֲתוּן לְתַתָּא,  
 וְהָוּא אֵת אִיהוּ ו'. וְנַחֲתִית וְאֲתַחְבְּרוּ אֵלִין  
 אֲתוּן. בְּהָוּא אֵת, וְכַדִּין פְּלֵהוּ בְּעֵטוּרָא חַדָּא,  
 וְאֲתַעְבִּיד שְׂמָא שְׁלִים.

לְתַתָּא, שְׂמָא שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים. שְׂמָא שְׁלִים  
 בְּחַמֵּשׁ אֲתוּן (ד"א) וְלֹא שְׁלִים דְּתַשַּׁע אֲתוּן, שְׂמָא שְׁלִים  
 בְּחַמֵּשׁ אֲתוּן) אִיהוּ, וַיְהִי"ה. רִזָּא דְּכַר וְנוֹקְבָא  
 בְּרַמְיִזוּ. שְׂמָא שְׁלִים בְּתַשַּׁע אֲתוּן, אֵינֻן יְהִי"ה  
 אֱלֹהִים. דָּא אִיהוּ שְׂמָא שְׁלִים מִפְּלָא. שְׂמָא  
 אַחְרָא אִיהוּ בְּרַמְיִזוּ, וְאִיהוּ בְּחַמֵּשׁ פְּדִקְאֲמָרְן.  
 אַבְּל דָּא אִיהוּ שְׁלִים בְּכֻלָּא.

בֵּינָן דְּמִתְחַבְּרָן אֵלִין אֲתוּן, הָהוּא רְקִיעָא אֲנְהִיר  
 בְּתַלְתִּין וְתַרִּין נְהוּרִין, פְּדִין פְּלָא אִיהוּ  
 בְּחַדְוָה, פְּלָא קָאִים בְּרִזָּא חַדָּא עֵילָא וְתַתָּא. פֶּל  
 אֵינֻן רְתִיכִין, וְכַל אֵינֻן מְשִׁרְיִין, פְּלֵהוּ קְיִמִין  
 בְּרִזָּא דְּשְׁלִימוּ. וְכַל דְּרִגִין מְתַקְנָן עַל אֲתַרְיִיהוּ,  
 פֶּל חַד וְחַד פְּדִקָא יֵאוּת.

בְּהָא רְקִיעָא קָאִים לְסִטְר צְפוֹן, חַד שְׁלֵהוּבָא  
 נְהִיר, דְּלֹא שְׂכִיף תְּדִיר, וְאִיהוּ רְשִׁים  
 בְּאֲתוּן אַחְרַנִין, לִימִין, וְאֵינֻן עֶשֶׂר שְׂמֵהָן,  
 וְסְלִקִין לְשַׁבְעִין שְׂמֵהָן, וְכַלְהוּ רְשִׁמִין בְּהָאִי  
 רְקִיעָא, וְנַהֲרִין פְּלֵהוּ כְּחַדָּא.

מִהָא רְקִיעָא, נְטִלִין פֶּל אֵינֻן רְקִיעִין דְּלְתַתָּא,  
 דְּלְסִטְר קְדֻשָּׁה, עַד דְּמָטוּ לְאֵינֻן רְקִיעִין  
 אַחְרַנִין דְּלְסִטְר אַחְרָא, וְאֵלִין אַקְרוּן יְרִיעוֹת  
 עֲזִים, פְּמָה דָּאֵת אֲמַר וַיַּעַשׂ יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֶל  
 עַל הַמִּשְׁכָּן.

לְמַעַלָּה בְּאוּתוּ רְקִיעַ, וּמְקַבְּלִים  
 אוֹת אַחַת שְׁהִיא עֲלִיּוֹנָה,  
 שְׂמִתְחַבְּרָת בְּשֵׁם זֶה שֶׁל אֱלוֹ  
 הָאוֹתִיּוֹת. מִשׁוֹם שְׂאָף עַל גַּב  
 שְׁהָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ הֵן שֶׁל הַשֵּׁם  
 הַקְּדוֹשׁ, זֶהוּ שֵׁם שְׂנַכְלָל לְמִטָּה,  
 מִשׁוֹם שֶׁסּוּד זֶה נִכְלָל לְמַעַלָּה  
 וְנִכְלָל לְמִטָּה, וּכְשֶׁנִּכְלָל לְמִטָּה,  
 אֱלוֹ הָאוֹתִיּוֹת עוֹלוֹת לְקַבֵּל אוֹת  
 אַחַת (ד"ב), שְׁהֵרִי מְאוּתָהּ הָאוֹת  
 נִזְוְנוּ אֱלוֹ הָאוֹתִיּוֹת לְמִטָּה,  
 וְאוּתָהּ הָאוֹת הִיא ו'. וַיִּוְרְדוּת  
 וּמִתְחַבְּרוֹת הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ  
 בְּאוּתָהּ הָאוֹת, וְאִזּוּ פֶּלֶן בְּעֵטוּר  
 אֶחָד, וְנַעֲשֶׂה שֵׁם שְׁלִים.

לְמִטָּה, שֵׁם שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים. שֵׁם  
 שְׁלִים בְּחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת (וְלֹא שְׁלִים שֶׁל  
 תַּשַּׁע אוֹתִיּוֹת, שֵׁם שְׁלִים בְּחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת) הוּא  
 - וַיְהִי"ה. סוּד שֶׁל זָכָר וּנְקֵבָה  
 בְּרַמְזוּ. הַשֵּׁם שְׁלִים הוּא בְּתַשַּׁע  
 אוֹתִיּוֹת, וְהֵם יְהִי"ה אֱלֹהִים. זֶהוּ  
 שֵׁם שְׁלִים מִהַפֵּל. שֵׁם אַחַר הוּא  
 בְּרַמְזוּ, וְהוּא בְּחַמֵּשׁ כְּפִי שְׂאֲמָרְנוּ.  
 אַבְּל זֶהוּ שְׁלִים בְּכֻלָּ.

בֵּינָן שְׂמִתְחַבְּרוֹת הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ,  
 אוֹתוֹ רְקִיעַ מְאִיר בְּשְׁלִשִׁים  
 וּשְׁנַיִם אוֹרוֹת, וְאִזּוּ הַכֹּל הוּא  
 בְּשִׁמְחָה, הַכֹּל עוֹמֵד בְּסוּד אֶחָד  
 מַעַלָּה וּמִטָּה. פֶּל אוֹתָן מְרַבְּבוֹת  
 וְכַל אוֹתָן מְחַנּוֹת, פֶּלְם עוֹמְדִים  
 בְּסוּד שֶׁל שְׁלֵמוֹת, וְכַל הַדְּרָגוֹת  
 מְתַקְנוֹת עַל מְקוֹמָן, פֶּל אַחַת  
 וְאַחַת כְּרֵאִי.

בְּרַקִּיעַ הִנֵּה עוֹמֵדֵת לְצַד צְפוֹן  
 שְׁלֵהֶבֶת אַחַת מְאִירָה שְׂאֵינָה  
 שׁוֹכֶכֶת תְּמִיד, וְהִיא רְשׁוּמָה  
 בְּאוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת לִימִין, וְהֵם  
 עֶשְׂרֵה שְׂמוֹת, וְעוֹלוֹת לְשַׁבְעִים  
 שְׂמוֹת, וְכַלְזֵן רְשׁוּמוֹת בְּרַקִּיעַ  
 הִנֵּה, וּמְאִירוֹת פֶּלֶן כְּאַחַד.

מִהַרְקִיעַ הִנֵּה נוֹסְעִים פֶּל אוֹתָם  
 הַרְקִיעִים שְׁלֵמוֹת שְׁלֵצַד  
 הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׂמִגְיַעִים לְאוֹתָם  
 הַרְקִיעִים הָאַחֲרִים שְׁלֵצַד אַחַר,  
 וְאַלֶּה נִקְרְאִים יְרִיעוֹת עֲזִים, כְּמוֹ שְׂנְאָמַר וַיַּעַשׂ יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן.

בגין דאית יריעות ואית יריעות, יריעות המשפן, אינון יריעות דאקרון רקיעי חינון דמשפנא קדישא. יריעות עזים. אינון רקיעין (ר"א יריעות) אחרנין דסטרא אחרא. אלין רקיעין ברזא דרתיכין דרוחין קדישין. ואלין רקיעין דלבר, דקיימין במלין דעלמא, ואינון סטרין דתיובתין, ועובדין דגופא. ואלין חפנין על אינון רקיעין דלגו, פקליפה על מוחא. רקיעין דלגו אינון ההוא קלישו, דקיימא על מוחא, ואלין אקרון שמים ליני. לשמא חדא דא דלתתא.

משום שיש יריעות ויש יריעות. יריעות המשפן הן יריעות שנקראות רקיעי החיות של המשפן הקדוש. יריעות עזים הם רקיעים (יריעות) אחרים של הצד האחר. אלה רקיעים בסוד המרכבות של רוחות קדושות, ואלה רקיעים שפחוץ שעומדים בדברי העולם, והם צדדים של תשובה ומעשים של הגוף. ואלה מכסים על אותם רקיעים שלפנים, כמו קלפה על המח. הרקיעים שלפנים הם אותו קלוש שעומד על המח, ואלו נקראים שמים לה'. לשם אחד זה שלמטה.

רקיעין אחרנין לעילא, ואינון רקיעין פנימאין, דאקרון רקיעי החיות, דאינון רזא דשמא קדישא, ברזא דחינון רברבן עלאין, ואלין אינון רזין דאתוון (כ"א רזין עלאין) עלאין, ברזי דאורייתא, פללא דעשרין ותרין אתוון, מחקקון רשימין, דנפקי מגו רקיעא עלאה תמינאה. דאיהו רקיע דעל גבי חינון עלאין, והאי איהו דלית ליה חינו. האי איהו טמיר וגניז, לית ביה גוון.

רקיעים אחרים למעלה, והם רקיעים פנימיים שנקראים רקיעי החיות, שהם סוד השם הקדוש בסוד החיות הגדולות העליונות, ואלה הם הסודות של האותיות (סודות עליונים) העליונות בסודות התורה, כלל של עשרים ושנים אותיות חקוקות רשומות שיוצאות מתוך הרקיע העליון השמיני, שהוא רקיע על גבי החיות העליונות, וזהו שאין לו מראה. זהו טמיר וגניז, ואין בו גוון.

כר גוונין מניה נפקי. ביה לית גוון, לא אתחזי, ולא אתגלייא, האי איהו דאפיק כל נהורין. ביה לא אתחזי, לא נהירו, ולא חשוף, ולא גוון כלל, פר נשמתין דצדיקיא, דחמאן מגו רקיעא תתאה, כמבתר כותלא, נהירו דאפיק ונהיר האי רקיעא עלאה, וההוא נהירו דלא פסק, לית מאן דיבע ליה, לית מאן דקאים ביה.

כר הגונים יוצאים ממנו. אין בו גוון, ולא נראה ולא התגלה. זהו שמוציא את כל האורות. בו לא נראה לא אור ולא חשף ולא גוון כלל, פרט לנשמות הצדיקים שרואות מתוך הרקיע הפתוח כמאחר הפתח, אור שמוציא ומאיר הרקיע העליון הזה, ואותו אור שלא פוסק, אין מי שמפכיר אותו ואין מי שעומד בו.

מתהרות דא, כל אינון רקיעין אתפלילו בשמא דא אקרי שמים ואלין (ר"א שמא קדישא) אקרון השמים אינון דשמא עלאה אקרי בהון, אינון דשמא קדישא אתעטר בהון. ועל אותם שהשם הקדוש התעטר בהם. ועל זה כתוב, (תהלים קטו)

מתחת לזה, כל אותם הרקיעים נכללו בשם הזה נקרא שמים, ואלו (השם הקדוש) נקראים השמים אותם שהשם העליון נקרא בהם, השמים שמים לה', לאותה גניזת



הַרְקִיעַ הַעֲלִיּוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם.  
עַד כָּאֵן רָמַז לְשֵׁם הַקְדוּשׁ, (סוד של  
הַשָּׁמַיִם הַקְדוּשִׁים) שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
נִקְרָא בְּשֵׁמוֹת. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה אֵין  
חֶכֶם בְּהַשְׁכֵּל שֶׁיִּכּוֹל לְדַעַת  
וְלַהֲדַבֵּק כָּלֵל, פָּרַט לְאוֹר אֶחָד  
קִטְץ בְּלֵי קִיּוּם (קִיּוּם הַכֵּל) לְהַתְיַשֵּׁב  
בּוֹ. אֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ שֶׁל מִי שֶׁנִּכְנָס  
וְיוֹצֵא, וְיוֹדֵעַ לְהִסְתַּכֵּל בְּסוּדוֹת  
אֲדוֹנוֹ וְלִדְבַק בּוֹ.

בְּסוּדוֹת הַלְלוֹ יְכוֹל אָדָם לְדַבֵּק  
בְּאֲדוֹנוֹ, לְדַעַת אֶת שְׁלֵמוֹת  
הַחֻכְמָה בְּסוּד עֲלִיּוֹן כְּשְׁעוֹבֵד  
לְאֲדוֹנוֹ בְּתַפְלָה, בְּרִצּוֹן וּבְכֹנֶת  
הַלֵב, מִדְּבִיק רְצוֹנוֹ כְּאֵשׁ בַּגְּחֻלַת  
לִיחַד אוֹתָם רְקִיעִים תַּחְתּוֹנִים שֶׁל  
צֶד הַקְדוּשָׁה לְעִטְרָם בְּשֵׁם אֶחָד  
תַּחְתּוֹן. וּמִשֵּׁם וְהִלָּאָה לִיחַד  
אוֹתָם רְקִיעִים עֲלִיוֹנִים פְּנִימִיִּים  
לְהִיּוֹת כָּלֵם אֶחָד בְּאוֹתוֹ רְקִיעַ  
עֲלִיּוֹן שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם.

וּבַעוֹד שְׁפִיר וְשִׁפּוֹתָיו מְרַחֵשׁוֹת,  
לְבוֹ יִכּוֹן, וּרְצוֹנוֹ יִתְעַלֶּה לְמַעְלָה  
לְמַעְלָה, לִיחַד אֶת הַכֵּל בְּסוּד  
הַסּוּדוֹת, שְׁשֵׁם תְּקוּעִים כָּל  
הַרְצוֹנוֹת וְהַמְחֻשְׁבוֹת בְּסוּד  
שְׁעוֹמֵד בְּאֵין סוּף, וּלְכּוֹן בְּנֶה בְּכֵל  
תַּפְלָה וּתַפְלָה, בְּכֵל יוֹם וְיוֹם,  
לְעִטְר אֶת כָּל יָמָיו בְּסוּד הַיָּמִים  
הַעֲלִיוֹנִים בְּעִבּוּדָתוֹ.

בְּרִיָּה יְשִׁים רְצוֹנוֹ, שֶׁהָרִי נִפְטָר  
מִהַעוֹלָם, וְנִשְׁמָתוֹ יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ,  
וְיַחְזִירָנָה לְרִבּוֹן הַכֵּל. מִשּׁוֹם שֶׁכֵּל  
לֵילָה וְלֵילָה (אוֹתָהּ נִקְרָה עוֹמֶדֶת לְכֵלֵל  
בְּתוֹכָהּ אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים).

סוּד הַסּוּדוֹת לְדַעַת לְאוֹתָם חֻכְמֵי  
לֵב. הַרְקִיעַ הַזֶּה הַתַּחְתּוֹן, בְּסוּד  
אוֹתָהּ הַנִּקְרָה הוּא עוֹמֵד, כְּמוֹ  
שְׁאֲמַרְנָנוּ. אוֹתוֹ הַרְקִיעַ הוּא כָּלוּל  
מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, וְיִסּוּדוֹ לְמַטָּה  
כְּנֶה הַזֶּה שְׁמַעְלָה אוֹר שָׁחַר,  
לְהַאֲחִיז בְּאוֹר הַלְבָן, וְהִסּוּד שְׁלָה

דְּסִלְקָא נְהוּרָא אוּכְמָא,

דָּא כְתִיב, (תְּהִלִּים קטו) הַשָּׁמַיִם שְׁמַיִם לִי, לְהַהוּא  
גְּנִיזוּ דְרְקִיעָא עֲלָאָה, דְקָאִים (דף רי"ג ע"ב)  
עֲלֵיהוּ.

עַד הֵכָא רָמַז לְשֵׁמָא קְדִישָׁא, (נ"א רוא דְשָׁמַיִם קְדִישִׁין)  
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי בְּשִׁמְהֵן. מִכָּאֵן  
וְלַהֲלָאָה, לִית חֲפִים בְּסַכְלָתְנוּ, דִּיכִיל לְמַנְדַּע  
וְלֹאֲתַדְבַּקָא כָּלֵל. בַּר נְהִירוֹ חַד זְעִיר בְּלֹא  
קִיּוּמָא, (נ"א קִיּוּמָא דְכָלֵל) לְאֲתִישְׁבָא בִּיהַּ זַכָּאָה  
חוּלְקִיהָ מֵאֵן דְּעָאל וּנְפַק, וְיַדַּע לְאֲסַתְפְּלָא  
בְּרִזִין דְמֵאֲרִיָה, וְלֹאֲתַדְבַּקָא בִּיהַּ.

בְּרִזִין אֲלִין יְכִיל בַּר נֶשׁ לְאֲתַדְבַּקָא בְּמֵאֲרִיָה,  
לְמַנְדַּע שְׁלִימוֹ דְחֻכְמָה בְּרִזָּא עֲלָאָה, כַּד  
פְּלַח לְמֵאֲרִיָה בְּצִלוֹתָא, בְּרַעוּתָא, בְּכוּוֹן לְבָא,  
אֲדַבֵּק רַעוּתִיהָ כְּנוּרָא בְּגַחֻלַתָא, לִיַּיחַדָא אֵינוֹן  
רְקִיעִין תַּתָּאִין דְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה, לְאַעְטְרָא לִוֵן  
בְּשֵׁמָא חַדָּא תַתָּאָה. וּמִתַּמָּן וְלַהֲלָאָה לִיַּיחַדָּא  
אֵינוֹן רְקִיעִין עֲלָאִין פְּנִימָאִין, לְמַהוּי כְּלָהוּ  
חַד, בְּהַהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה דְקִיּוּמָא עֲלֵיהוּ.

וּבַעוֹד דְפּוּמִיָה וְשִׁפּוֹתִיהָ מְרַחֵשׁוֹן, לְבִיָהּ  
יְכוּוֹן, וְרַעוּתִיהָ יִסְתַּלַּק לְעִילָא לְעִילָא,  
לִיַּיחַדָּא כָּלֵא בְּרִזָּא דְרִזִין, דְתַמָּן תְּקִיעֵו דְכָל  
רַעוּתִין וּמַחְשְׁבִין בְּרִזָּא דְקִיּוּמָא בְּאֵין סוּף,  
וּלְכוּוֹנָא כְּהַאי בְּכָל צִלוֹתָא וּצִלוֹתָא, בְּכָל  
יוּמָא וְיוּמָא לְאַעְטְרָא כָּל יוּמוֹ, בְּרִזָּא דְיוּמִין  
עֲלָאִין בְּפוּלְחָנִיהָ.

בְּרִיָּאִי יִשׁוּי רַעוּתִיהָ, דְהָא אֲתַפְטָר מַעְלָמָא  
דָּא, וְנִשְׁמָתִיהָ נִפְקַת מִגִּיָּה, וְיַחְדָּר לָהּ  
לְמֵאֲרִי דְכָלֵא, בְּגִין דְכָל לֵילָא וְלֵילָא, (ס"א  
הַהוּא נְקוּדַת קִיּוּמָא, לְאַכְלָלָא בְּנוּתָא אֵינוֹן נִשְׁמַתִין דְצְדִיקִיָּא).

רָוָא דְרִזִין לְמַנְדַּע לְאֵינוֹן חֲפִימֵי לְבָא. רְקִיעָא  
דָּא תַתָּאָה, בְּרִזָּא דְהַיָּא נְקוּדַת קִיּוּמָא,  
כְּמָה דְאֲמַרְן. הַהוּא רְקִיעָא אִיהוּ כָּלִיל מַעֲיִלָא  
וּמִתַּתָּא, וְיִסּוּדָא דִילִיָהּ לְתַתָּא כְּהַאי שְׂרָגָא

לְאֵתְאֲחָדָא בְּנֵהוּרָא חוּרָא, וְיִסוּדָא דִּילָהּ אִיהוּ לְתַתָּא, בְּהִיא פְתִילָה בְּמִשְׁחָא. אוּף הָכִי לְתַתָּא, הִיא נְקוּדָה. בִּימָמָא אֲתַפְלִילַת מְלַעֲיָלָא, וּבְלִילָא אֲתַפְלִילַת מִתַּתָּא, בְּאִינוּן נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקַיָּיא.

וְכָר מְלִין דְּעֵלְמָא, אֲהַדְרוּ כְּלָהוּ, לְעַקְרָא וְיִסוּדָא וְשַׁרְשָׁא, דְּנִפְקוּ מִנִּיהּ. וְכַמְּה לִילְוּן זְמִינִין לְנִטְלָא כָּל חַד וְחַד מֵה דְאַתְחַזִּי לִיהּ. כְּמֵה דְאַתְ אַמְר (תהלים טז) אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתִי. נִפְשָׁא אֲזַלַת וְשַׁטָּאָת, וְתַבַּת לְהֵהוּא עַקְרָא דְאַתְחַזִּי לָהּ. גּוּפָא קָאִים שְׂכִיף פְּאַבְנָא, וְאַהֲדַר לְהֵהוּא אַתְר דְאַתְחַזִּי לִיהּ, לְמִשְׁרֵי עֲלוּי, וּבְגִין פִּךְ תָּב גּוּפָא לְסִטְרִיהּ, וְנִפְשָׁא לְסִטְרָהּ.

גּוּפָא שְׂרֵי עֲלוּי רִזָּא דְסִטְרָא אַחְרָא, וּבְגִין פִּךְ אֲסַתְּאֲבוּ יְדוּי, וּבְעֵי לְאַסְחָאָה לִוּן. כְּמֵה דְאוּקִימָנָא, דְּהָא בְּלִילָא כְּלָא תָּב לְאַתְרִיהּ, וְנִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקַיָּיא סְלִקִין וְאַתְהִדְרוּן לְאַתְרֵיהּ, וְאַתְעַטְרַת (בבוי) מֵה דְאַתְעַטְרַת, וְאַתְפְּלִילַת מְכָל סִטְרִין, כְּדִין סְלִקָא יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא וְאַתְעַטְר מְכָלָא.

בְּרִילָיָא שְׁלֻטָּאן מְמַנֵּן דְאַתְפְּקְדוּ עַל אִינוּן נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקַיָּיא, לְסְלִקָא לִוּן לְעֵילָא, וּלְקַרְבָּא לִוּן קְרַבֵּן נִיחָא, לְגַבִּי מְאַרִיהוּן. הֵהוּא מְמַנָּא דְאַתְפְּקַד עַל כָּל אִינוּן מִשְׁרִיָּין, סוּרִיָּיא שְׁמִיה רַב מְמַנָּא. כִּינֵן דְנִשְׁמַתָּא סְלִקָא בְּכָל אִינוּן רְקִיעִין, כְּדִין מְקַרְבִּין לָהּ לְגַבִּיָּהּ, וְאַרְח בְּהָ כְּמֵה דְאַתְ אַמְר, (ישעיה יא) וְהִרִיחוּ בִּירְאֵת יְיָ. כְּמֵה דְזְמִין מְלַפָּא מְשִׁיחָא לְמַעְבַּד בְּעֵלְמָא, וְעַל יְדֵיה אַעְבְּרוּ כְּלָהוּ בְּפַקְדוּנָא עַל יְדֵיהּ, לְאַתְקַרְבָּא לְהֵלְאָה. וְכִבְּהוּ נִשְׁמַתִּין כַּד אֲתַקְרִיבוּ לְהֵהוּא אַתְר

הוּא לְמִטָּה בְּאוֹתָהּ פְתִילָה בְּשִׁמּוֹן. אַף כִּף לְמִטָּה אוֹתָהּ נְקוּדָה - בִּיּוֹם נְכַלְלַת מְלַמְעֵלָה, וּבְלִילָה נְכַלְלַת מְמִטָּה בְּאוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים. וְכָר דְבָרֵי הַעוֹלָם, כָּלִם חוּזְרִים לְעַקְר וְהִיסוּד וְהַשְׁרֵשׁ שְׁמִמְנוּ יִצְאוּ. וְכַמְּה לִילוֹת עֲתִידִים לְטַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׂרָאוּי לוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (תהלים טו) אַף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתִי. הַנְּפֵשׁ הוֹלְכַת וּמִשְׁוֹטְטַת וְשִׁבְהָ אֵל אוֹתוֹ עַקְר שְׂרָאוּי לָהּ. הַגּוּף עוֹמֵד שְׁקֵט כְּאַבְן, וְחוּזֵר לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לוֹ לְשֵׁרֹת עֲלוּי, וּמִשׁוּם כִּף שֵׁב הַגּוּף לְצַד שְׁלוֹ, וְהַנְּפֵשׁ לְצַד שְׁלָהּ.

עַד הַגּוּף שׁוֹרָה סוּד הַצַּד הַאֲחֵר, וְלִכְּן נִטְמָאִים יְדִיו, וְצִרְיָה לְרַחֵץ אוֹתָם. כְּמוֹ שְׁבַאֲרָנוּ, שְׁהִרִי בְּלִילָה הַכֹּל שֵׁב לְמַקוּמוֹ, וְנִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים עוֹלוֹת וְחוּזְרוֹת לְמַקוּמָן, וּמִתְעַטְרַת (בבוי) מֵה שְׁמַתְעַטְרַת, וְנִכְלְלַת מְכָל הַצַּדִּיקִים, וְאִז עוֹלָה כְּבוֹד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְעַטְר מֵהַכֹּל.

בְּרִילָיָה שׁוֹלְטִים הַמְּמַנִּים שְׁנַפְקְדוּ עַל אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים לְהַעֲלוֹתָן לְמַעְלָה וּלְהַקְרִיבָן קְרַבֵּן מְנַחֵם לְאֲדוּנָם. אוֹתוֹ מְמַנָּה שְׁנַפְקַד עַל כָּל אוֹתָם מְחַנּוֹת, שְׁמוֹ סוּרִיָּיא מְמַנָּה גְּדוֹל. כִּינֵן שְׁעוֹלָה הַנְּשִׁמָּה לְכָל אוֹתָם רְקִיעִים, אִז מְקַרְבִּים אוֹתָהּ אֵלָיו וּמִרִיחַ בְּהּ, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (ישעיה יא) וְהִרִיחוּ בִּירְאֵת ה'ִ. כְּמוֹ שְׁעִתִּיד מְלַף הַמְּשִׁיחַ לְעֲשׂוֹת בְּעוֹלָם, וְעַל יְדוֹ עוֹבְרִים כָּלִם בְּפַקְדוֹן עַל יְדוֹ לְהַתְקַרְבַּ הֵלְאָה.

וְכָר הַנְּשִׁמוֹת, כְּשִׁנְקַרְבוֹת לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרְבוֹת וְנִרְאוֹת שֵׁם, זְהוּ סוּד, כָּל הַנְּשִׁמוֹת נְכַלְלוֹת בְּאוֹתָהּ נְקוּדָה, וְלוֹקַחַת אוֹתָם פְּעַם אַחַת, כְּמוֹ מִי שְׁבוּלַע בְּלִיעַת דְּבָר,

דְּאַתְקַרְבּוּ, וְאַתְחַזוּן תְּמָן, דָּא אִיהוּ רִזָּא, כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין אֲתַפְלִילוּ

ומתעברת כמו אשה שמתעברת. הסוד הזה לבעלי מדות. כשנקדה זו מתעברת כאשה שמתעברת, נהנית מאותה הנאה שמכלילה נשמה מהעולם הזה באותם מעשים ובאותה תורה שהשתדלה בה ביום, ונוטלת אותו רצון של העולם הזה, ובו נהנית בשמחה, ונכללת מכל הצדדים.

אחר כך היא מוציאה אותם החוצה ומולידה אותם במקדם, והנשמה היא חדשה כעת במקדם, וסוד זה - (איכה א) חדשים לבקרים. חדשים ודאי, כמו שנתבאר. מה הטעם הם חדשים? משום סוד הכתוב רבה אמונתך. רבה ודאי, שכללה להכלילם ולהכניסם לתוכה, ומוציאה אותם והם חדשים, ולכן לוקחת אתרים למעלה ביום. אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

בין כך האיר היום. אמר רבי אבא, נקום ונלך ונודה לרבון העולם. קמו והלכו והתפללו, ואחר כך חזרו אליו החברים. אמרו לו, מי שהתחיל - שייסים את השבח. אשרי חלקנו בדרך הזו, שכל זה זכינו לעטר את הקדוש ברוך הוא בסודות החכמה.

פתח רבי אבא ואמר, ויעש בצלאל את הארון עצי שטים וגו'. פאן, אף על גב שכל סודות המשכן הרי פרשוהו החברים בחדר הקדוש, פאן יש להסתפל, שהרי סוד זה מתעטר בכמה סודות ללמד חכמה. ארון זה הוא סוד להכניס תורה שבכתב, ונגנזה בו בששה לוחות (ונגנזו בו ששה לוחות, והם ששה מסובכים) מסובכים, וזה נקרא ארון.

בהיה נקודה, ונטלא לון זמנא חדא, כמאן דבלע בליעו דמלה, ואתעברא כאתתא דמתעברא. רזא דא למארי מדין. פד האי נקודה אתעברת, כאתתא דמתעברא, אתהני מהיה הנאותא, דאתפלילת נשמתא מהאי עלמא, באינון עובדין, ובהיה אורייתא דאשתדלת בה ביממא. ונטלא ההוא רעו דהאי עלמא, וביה אתהני בחדוה, ואתפלילת מכל סטרין.

רבתר אפיקת לון לבר, ואולידת לון כמלקדמין, ונשמתא אייהי חדתא השתא כמלקדמין, ורזא דא (איכה א) חדשים לבקרים. חדשים ודאי כמה דאתמר. מה טעם (דף ר"ד ע"א) אינון חדשים. בגין רזא דכתיב, רבה אמונתך. רבה ודאי, דיכלא לאכללא לון, ולאעלא לון לגווה, ואפיקת לון ואינון חדתין. ועל דא נקטא אתרנין מלעילא ביממא. זפאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

אדהכי נהר יממא, אמר רבי אבא, נקום ונהך, ונודה לרבון עלמא. קמו ואזלו, וצלו, ולבתר אהדרו חברייא לגביה, אמרו ליה, מאן דשרי, לסיים שבחא. זפאה חולקנא באורחא דא, דכל האי זכינא לאעטרא ליה לקודשא בריך הוא, ברזין דחכמתא.

פתח רבי אבא ואמר, (שמות לו) ויעש בצלאל את הארון עצי שטים וגו'. הכא, אף על גב דכל רזין דמשפנא הא אוקמוהו חברייא באדרא קדישא. הכא אית לאסתפלא, דהא רזא דא מתעטרא בכמה רזין, למילף חכמתא. ארון דא איהו רזא למיעל תורה שבכתב. ואתגנזו ביה בשית לוחין (כ"א) ואתגנזו ביה שית לוחין

ואינון שית מסחרין) מסחרין, ודא אקרי ארון. פד סחרן אינון שית למהוי כחדא,

כְּשֹׁכְבִים אֹתָם שֶׁשֶׁה לְהִיּוֹת  
כְּאֶחָד, אִזּוּ הוּא גּוֹף אֶחָד לְהַכְנִיס  
בּוֹ סוּד הַתּוֹרָה בְּשֶׁשֶׁה צְדָדִים  
וְאֶרֶץ.

וְהַלְלוּתָם הֵם חֲמִשָּׁה, וּמְכַנְיָסִים  
בּוֹ חֲמִשָּׁה סְפָרִים, וְאוֹתָם חֲמִשָּׁה  
הֵם שֶׁשֶׁה בְּדַרְגָּה אַחַת שֶׁנִּכְנָסָת  
בָּהּ בְּנִסְתָּר, שֶׁנִּקְרָאת סוּד הַכֹּל,  
וְזֶהוּ סוּד הַבְּרִית. כְּשֶׁשֶׁה נִכְנָס  
לְתוֹךְ אוֹתָם חֲמִשָּׁה לִּחוֹת, אִזּוּ  
עוֹמֵד הָאָרוֹן וְהַתּוֹרָה בְּסוּד שֶׁל  
תִּשְׁעַ דְּרָגוֹת, שֶׁהֵן שְׁנֵי שְׁמוֹת,  
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. וְאַחַר כֵּן עוֹמֵד  
לִימֵן אֶחָד, סוּד עֲלִיּוֹן שֶׁמְכַסֶּה עַל  
הַכֹּל, וְהוּא אוֹתוֹ הַסּוּד שֶׁל אוֹתוֹ  
רְקִיעַ שֶׁמְסוּבָב וּמְכַסֶּה עַל הַכֹּל,  
וְכֻלָּם עוֹמְדִים בְּסִתְּר.

כַּאֲן יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל וְלִדְעַת אֵת  
סוּדוֹת הָאָרוֹן. יֵשׁ אָרוֹן וְיֵשׁ אָרוֹן,  
זֶה כְּנֶגֶד זֶה. פֶּתַח וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל ב'  
כ) הַכֹּל נִמְן אַרְוֵנָה הַמְּלֶךְ לְמֶלֶךְ  
וְגו'. וְכִי אַרְוֵנָה הִיָּה מֶלֶךְ? וְאָף  
עַל גַּב שְׁבָאֲרֵיהָ הַחֲבָרִים, אֲלֵא  
דָּוִד, שֶׁכְּתוּב בּוֹ (שֵׁם ה) כֹּל מִכָּה  
יְבָסִי וְיָגַע בְּצַנּוֹר וְגו', וְהוּא נָטַל  
וְתַפְס אֵת יְרוּשָׁלַיִם וּמִשְׁלֹו הִיָּה,  
וְלָמָּה קָנָה בְּכֶסֶף? וְאִם תֹּאמַר,  
שֶׁאָף עַל גַּב שְׁבָאֲרֵי שְׁלֵיִם הִיָּתָה שֶׁל  
דָּוִד - אוֹתוֹ מְקוֹם הִיָּה נִחְלָתוֹ שֶׁל  
אַרְוֵנָה, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה בְּנִבּוֹת  
הַיְזָרְעֵאלִי (מַלְכִים-א כא), שֶׁאָף עַל  
גַּב שֶׁשְׁלַט אַחֲאָב וְהִיָּה מֶלֶךְ,  
הַצֵּטְרֶף לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ כְּרֵם מְנִבּוֹת,  
אָף כֵּן דָּוִד?

אֲרָא וְדַאי אַרְוֵנָה הִיָּה מֶלֶךְ,  
וְאוֹתוֹ מְקוֹם הִיָּה בְּרִשְׁוֹתוֹ וְהִיָּה  
שׁוֹלֵט עֲלָיו, וְכִשְׁהִגִיעַ זְמַן לְצִאת  
מִפֶּתַח יְדוֹ, לֹא יֵצֵא אֲלֵא בְּהַרְבֵּה  
דָּם וְהִרְגַּ בְּיִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֵּן עֹמֵד  
הַמְּלֶאךֶה הַמְּשִׁחִית עַל אוֹתוֹ מְקוֹם,  
וְשֵׁם, כְּשֶׁהִיָּה הוֹרֵג וְעוֹמֵד בְּאוֹתוֹ  
מְקוֹם, לֹא הִיָּה יְכוֹל, וְתִשְׁשׁ כַּחוֹ.  
וְאוֹתוֹ מְקוֹם, הַמְּקוֹם שֶׁנֶּעְקַד בּוֹ  
יִצְחָק הִיָּה, שֶׁשֵׁם בְּנֵה אַבְרָהָם

כְּדִין אִיְהוּ גּוֹפֵא חַד לְאַעְלָא בִּיה רְזָא  
דְּאֹרִייתָא, בְּשִׁית סְטָרִין וְאָרוֹן.

לְחִיָּן אֵינּוֹן חֲמִשׁ, וְעֵאלִין בִּיה חֲמִשׁ סְפָרִים,  
וְאֵינּוֹן חֲמִשׁ אֵינּוֹן שִׁית, בְּחַד דְּרָגָא  
דְּאֵעִיל בַּהּ בְּגַנְיָו, דְּאֶקְרִי רְזָא דְכֻלָּא, וְהֵאֵי  
אִיְהוּ רְזָא דְבְרִית. כִּד עֵאל דָּא, גּוֹ אֵינּוֹן חֲמִשׁ  
לְחִיָּן, כְּדִין קִיִּמָּא אַרְוֵנָא וְאֹרִייתָא, בְּרְזָא  
דְתִשְׁעַ דְּרָגִין, דְּאֵינּוֹן תְּרִין שְׁמֵהוּ, יְהוָה  
אֱלֹהֵינוּ. וְלְבַתֵּר קִיִּמָּא לְחִיָּא חַדָּא, רְזָא  
עֵלְאָה דְחַפִּיא עַל כֻּלָּא וְהִיָּה הִיָּה רְזָא דְהִיָּה  
רְקִיעַ דְסִתְּרָא וְחַפִּי עַל כֻּלָּא וְכֻלָּהוּ קִיִּמָּי  
בְּגַנְיָו.

הַבָּא אִית לָן לְאַסְתַּכְלָא, וְלִמְנַדַּע רְזִין  
דְּאַרְוֵנָא, אִית אַרְוֹן וְאִית אַרְוֹן, דָּא  
לְקַבֵּל דָּא. פֶּתַח וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל ב' כד) הַכֹּל נִמְן  
אַרְוֵנָה הַמְּלֶךְ לְמֶלֶךְ וְגו'. וְכִי אַרְוֵנָה מֶלֶךְ הִיָּה  
וְאָף עַל גַּב דְּחַבְרִיָּא אוּקְמוּהָ, אֲלֵא דוֹד,  
דְּכְתִיב בִּיה (שְׁמוּאֵל ב' ה) כֹּל מִכָּה יְבוּסִי וְיָגַע בְּצַנּוֹר  
וְגו' וְאִיְהוּ נָטַל וְתַפִּיס לְיְרוּשָׁלַם, וּמִדִּידִיָּה  
הִיָּה, אֲמַאי קָנָה בְּכֶסֶף. וְאִי תִיִּמָּא אָף עַל גַּב  
דְּהוֹת יְרוּשָׁלַם דִּידִיָּה דְדוֹד, הִיָּה אֲתֵר  
אַחַסְנִתִּיָּה דְאַרְוֵנָה הִיָּה, כְּמָה דְהִיָּה בְּנִבּוֹת  
הַיְזָרְעֵאלִי, דְאָף עַל גַּב דְשְׁלִיט אַחֲאָב, וְהִיָּה  
מֶלֶךְ, אַצְטְרִיף לְמַתְבַּע לְנִבּוֹת הִיָּה כְּרֵם,  
אוּף הַכִּי דוֹד.

אֲרָא וְדַאי אַרְוֵנָה מֶלֶךְ הִיָּה, וְהִיָּה אֲתֵר  
בְּרִשְׁוֹתִיָּה הִיָּה, וְהִיָּה שְׁלִיט עֲלָיו, וְכִד  
מְטָא זְמַנָּא לְנַפְקָא מִתְּחוֹת יְדֵיה, לֹא נְפִיק  
אַלֵּא בְּסִגִּיאוֹת דְמָא וְקִטוּלָא בְּיִשְׂרָאֵל. לְבַתֵּר  
קָאִים הִיָּה מֶלֶךְ אַחֲאָב עַל הִיָּה אֲתֵר,  
וְתִמְן כִּד הִיָּה קִטִּיל, וְקָאִים בְּהִיָּה אֲתֵר, לֹא  
הִיָּה יְכוֹל, וְתִשְׁשׁ חִילִיָּה.  
וְהִיָּה אֲתֵר, אֲתֵר דְאַתְעַקֵּד בִּיה יִצְחָק הִיָּה,

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

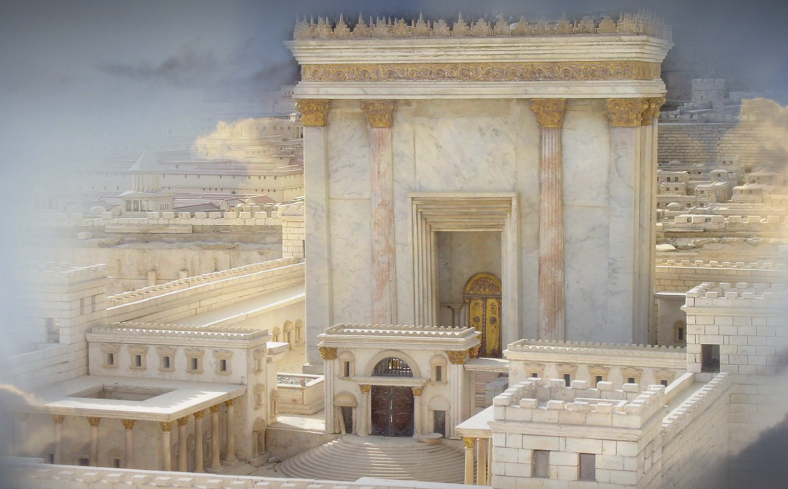
לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:



# זהר השבת

ויקהל  
-שנה א' 22-



על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי  
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."  
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).